

Προς Τίτον επιστολή Παύλου (γ' 8–15)

Τέκνον Τίτε, πιστός ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαι σε διαβεβαιουῖσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προϊστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιῖστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἀνθρωπὸν μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρὸς σε ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι. Ζηναῖν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπη. Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίαις χρείαις, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονται σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες. Ἄσπασαι τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τέκνον Τίτε, εἶναι ἀξιόπιστα τὰ λόγια αὐτά, καὶ αὐτὰ θέλω νὰ διαβεβαιώω, ὥστε νὰ φροντίζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστεψαν εἰς τὸν Θεὸν νὰ εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων. Αὐτὰ εἶναι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπόφευγε μωρὰς συζητήσεις, γενεαλογίας, ἔριδας καὶ φιλονεικίας διὰ τὸν νόμον, διότι εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἀνθρωπὸν μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοθεσίαν, ἀφηνέ τον. Νὰ γνωρίζεις ὅτι ἕνας τέτοιος ἔχει διαστραφῆ, ἀμαρτάνει καὶ ἔτσι καταδικάζει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν του. Ὅταν θὰ στείλω τὸν Ἀρτεμᾶν σ' ἐσὲ ἢ τὸν Τυχικόν, φρόντισε νὰ ἔλθῃς σ' ἐμὲ εἰς τὴν Νικόπολιν, διότι ἐκεῖ ἀπεφάσισα νὰ περάσω τὸν χειμῶνα. Τὸν Ζηναῖν τὸν νομικόν, καὶ τὸν Ἀπολλῶ κατευόδωσέ τους με ἐνδιαφέρον, διὰ νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε. Ἄς μαθαίνουν καὶ οἱ δικοί μας νὰ εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων εἰς ἐπείγουσας ἀνάγκας, διὰ νὰ μὴ εἶναι ἄκαρποι. Σὲ χαιρετοῦν ὅλοι ὅσοι εἶναι μαζί μου. Χαιρέτησε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀγαποῦν ἐν πίστει. Ἡ χάρις νὰ εἶναι μαζί με ὅλους σας. Ἀμήν.

Κατὰ Λουκᾶν (ἡ' 5–15)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· «Ἐξήλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρειν τὸν σπόρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτὸ ἀκάνθαι ἀπέπνιξαν αὐτό. Καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη. Ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.»

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Ἐβγήκε ὁ γεωργὸς διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον του. Καὶ ἐνῶ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ καταπατήθηκαν καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἔφαγαν· ἄλλοι ἔπεσαν εἰς πετρώδες ἔδαφος καὶ ὅταν ἐφύτρωσαν, ἐξηράθηκαν, διότι δὲν εἶχαν ὑγρασίαν· ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια καὶ ὅταν φύτρωσαν τὰ ἀγκάθια, τοὺς ἐπνιξαν τελείως· καὶ ἄλλοι ἔπεσαν εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ ἐφύτρωσαν καὶ ἀπέδωκαν ἑκατὸ φορὲς περισσότερον καρπὸν». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἐφώνησε, «Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά διὰ νὰ ἀκούῃ, ἄς ἀκούῃ». Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦσαν τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὕτη. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε, «Σ' ἐσᾶς ἔχει δοθῆ τὸ νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἰς τοὺς λοιποὺς δίδονται με παραβολές, διὰ νὰ κυττάζουν ἀλλὰ νὰ μὴ βλέπουν καὶ νὰ ἀκούουν ἀλλὰ νὰ μὴ καταλαβαίνουν. Ἡ παραβολὴ αὕτη σημαίνει τὰ ἐξῆς; Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοι ποὺ ἔπεσαν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον εἶναι οἱ ἀνθρωποὶ ποὺ ἄκουσαν, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδιά τους, διὰ νὰ μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἔπεσαν εἰς τὸ πετρώδες ἔδαφος, εἶναι οἱ ἀνθρωποὶ ποὺ ὅταν ἀκούσουν, δέχονται με χαρὰν τὸν λόγον ἀλλὰ δὲν ἔχουν ρίζαν· προσωρινῶς πιστεύουν καὶ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας ἀπομακρύνονται. Ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε στὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον τοὺς συμπνίγονται ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου καὶ ὁ καρπὸς τους δὲν ὠριμάζει. Ἐκεῖνο δὲ ποὺ ἔπεσε εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ με καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούουν τὸν λόγον, τὸν διατηροῦν καὶ καρποφοροῦν με ὑπομονήν».